

Georg Rabbe Wallgren
28.11.1920–3.4.2018

Barnkirurgen, medicinalrådet Georg Rabbe Wallgren avled i Helsingfors den 3 april 2018 i en ålder av 97 år. Han föddes i Helsingfors 1920 och var äldst av fyra syskon. Släktt traditionen var starkt medicinskt färgad. Hans far var kirurgen Georg Wilhelm Wallgren (1890–1968), överläkare på Diakonissanstalten, och hans farbror, patologiprofessorn Ivar Wallgren (1891–1961). Farfar Ivar Alexander Wallgren (1856–1922) hade varit gardets fältskär och stadsläkare i Viborg och farfarsfar professor Georg Wallgren (1814–1889) stadsläkare i Borgå och borgarståndets talman vid 1877 års lantdag. Det var knappast förvånande att också Rabbe och hans båda yngre bröder Carl Gustaf, sedermera radiolog, och Eric Ivar, blivande pediater och kardiolog, valde en läkarkarriär. Då Rabbe själv redan som skolgosse var en skicklig slöjdare och flink med sina händer var det naturligt att han valde kirurgin som sin specialitet. Rabbe tog studenten i Broban 1939, men sedan kom vinterkriget den 30 november 1939, varvid Rabbe som aktiv skyddskårist genast anmälde sig frivilligt till krigstjänst. I fortsättningskriget sårades han svårt i högra armen som dock räddades på fältsjukhuset. Löjtnant Rabbe Wallgren hemförlovades i november 1944 efter exakt fem års krigstjänst och kunde återupptaga sina studier. Han var även aktiv på Nylands Nation bland annat som ordförande för stora utskottet.

Sin allmänkirurgiska utbildning fick Rabbe 1949–1953 vid Kotka Allmänna Sjukhus under docent Fridolf Franzas och sin barnkirurgiska utbildning från 1953 vid Barnklinikens kirurgiska avdelning under docent Matti Sulamaa. För att lära sig mera om hjärtkirurgi sökte Rabbe ett ASLA-stipendium och vistades 1957–1958 i Denver, Colorado där man hade forskat i hypotermi. Återkommen till Finland gjorde Rabbe våren 1958, som den första i Finland, en operation där patienten kylades ned så att man kunde stanna hjärtat, sluta en septumdefekt och sedan återstarta hjärtat, allt utan att den nedkylda hjärnan hann ta skada.

När Helsingfors stads barnkirurgiska verksamhet flyttades till Aurorasjukhuset, där en ny enhet byggdes upp, och både överläkartjänsten och biträdande

överläkartjänsten ledigförklarades söktes de av såväl Rabbe som den något äldre Lars Gripenberg. Rabbe ställdes i första förslagsrummet för överläkartjänsten men i nästa instans blev ordningen omvänd och Gripenberg utnämndes. De två perfekta gentlemännen samarbetade smidigt och lät inte utnämningssrivaliteten störa den verkligt goda anda som skapades kirurgerna emellan på Aurora. Efter Gripenbergs pensionering 1979 blev det Rabbes tur och han var sedan överläkare till sin egen pensionering 1983.

Den raka och snabba kliniska karriären gjorde att Rabbe inte kände behov att av karriärskäl pressa fram en avhandling, men han hade ett vetenskapligt sinne och var öppen för undersökningar närhelst ett undersökningsvärt problem dök upp ("det här är värt att publicera"). För sina unga kolleger var Rabbe ett tryggt stöd; alltid villig att rycka in med råd och dåd där det behövdes.

Rabbe var en flitig deltagare i kongresser och möten och hade ett känsligt finger på pulsen när det gällde att tillgodogöra sig och införa nya tänkesätt och metoder. Han hade också ett medfött tekniskt sinne och ett praktiskt handlag samt såg sammanhang och genvägar som kunde gynna den operativa verksamheten. Det nordiska samarbetet var en hjärtefråga för Rabbe som blev Nordisk Barnkirurgisk Förenings förste generalsekreterare (1964–1980) och därefter president fram till 1986. Föreningen präglades från första början av en varm och familjär nordisk samhörighet, som ytterligare stärktes genom följeslagarnas engagemang och däri hade Rabbe ett starkt stöd i sin glada och extroverta hustru Karin.

Arkiater Arvo Ylppö föreslog en professorstitel för Rabbe, men det var inte möjligt enär han ej hade disputerat. I stället tilldelades Rabbe, med stöd av bland annat Nils Oker-Blom och Ole Wasz-Höckert, år 1984 titeln medicinalråd.

Olof Lindfors
Arbetskamrat 1962–1966 och kirurg

Eric Ivar Wallgren
Bror och pediater

IN MEMORIAM

Lars Mikael Victorzon
14.1.1959–8.9.2018

Vår goda vän och kollega, professor Mikael Victorzon, avled plötsligt och oväntat den 8 september innevarande år under en segeltur på Skiftet i Ålands norra skärgård. Mikael föddes på Åland den 14 januari 1959 som den yngsta av fem barn till Birgit och Lasse Victorzon. När Mikael var tre år gammal flyttade familjen till Helsingfors, men Åland kom att ligga honom nära hjärtat livet ut och många somrar tillbringades seglande med familjen i den åländska arkipelagen.

Mikael utexaminerades som medicine licentiat från Åbo universitet 1988. Samma år gifte han sig med sin kurskamrat Sarita. Efter att ha tjänstgjort som assistentläkare på Bottenhavets kretssjukhus och Vasa centralsjukhus och familjen dessutom hade utökats med tre barn, flyttade familjen till Helsingfors där Mikael från och med 1993 specialiserade sig på IV kirurgiska kliniken. Därpå följande år antogs han som medlem i Finska Läkaresällskapet. Mikael blev specialist i allmänkirurgi 1995 och i gastroenterologisk kirurgi två år senare. Under specialiseringstiden påbörjade han även forskningsarbetet i en tumörmarkörforskningsgrupp på Kirurgiska sjukhuset, i vilken även Monika Carpelan-Holmström och Johan Lundin ingick. Gruppen handledes av Peter Roberts och Caj Haglund. Monika koncentrerade sig på kolorektal cancer, Johan på bukspottkörtelcancer och Mikael på ventrikelcancer. Mikael okonstlade och glada lynne och hans härliga humor förgyllde forskningsvardagen. Samhörigheten i gruppen var stor och kanske rentav därför disputerade alla tre 1996. Samma år föddes Mikael och Saritas fjärde barn. Efter specialiseringen flyttade familjen tillbaka till Vasa, där Mikael började arbeta som specialistläkare vid Vasa Centralsjukhus. Mikael visade sig vara en driftig forskare och skicklig kirurg, och han avancerade snabbt inom karriären. Från och med 2003

var han biträdande överläkare vid Vasa centralsjukhus, under en mellanperiod åren 2004–2006 avdelningsöverläkare i Seinäjoki, varefter han återvände till Vasa centralsjukhus som dess överläkare i kirurgi. Mikael var erkänd och uppskattad som föreläsare och hans insats i många nationella och internationella forskningsprojekt var betydelsefull. Hans publikationer behandlade cancerkirurgi, laparoskopisk kirurgi och i synnerhet fetmakirurgi. Mikael blev en föregångare inom utvecklingen av fetmakirurgin och han rönt stort erkännande bland kolleger både nationellt och internationellt. Han blev docent i gastroenterologisk kirurgi år 2006 och professor i kirurgi vid Åbo universitet år 2011, med Vasa som ansvarsområde. Som överläkare, docent och professor var han ansvarig för den bland yngre kolleger så populära specialistläkarutbildningen i Vasa. Mikael var även verksam i flera läkarföreningars styrelser, däribland Kirurgiföreningen i Finland, Finlands Gastrokirurger, Lihavuus- ja metaboliakirurgian yhdistys samt som vice ordförande och sedermera ordförande i Vasa Läkarförening. Mikael idkade även privatläkarverksamhet på Mehiläinen i Vasa och Seinäjoki och Laser Tilkka i Helsingfors via sitt bolag Oy Victor Doctorzon Ab.

Mikael levde ett intensivt och lyckligt liv. Snabbt och målmedvetet förverkligade han sina idéer och planer, men kunde även vara ödmjukt lyssnande. Förutom av hustrun Sarita och barnen Mereca, Mats, Janica och Viveca, de fyra barnbarnen samt övrig släkt och vänner sörjs Mikael av många kolleger samt av ett stort antal patienter.

Monika Carpelan-Holmström
Caj Haglund
Johan Lundin
Peter Roberts